

Zesde editie
februari 2022

THOMAS

FSJ en de
Covid-19 pandemie

Safe & Cleanproject bijna afgerond

Emancipatie van vrouwen
op het platteland van India

VOORWOORD

Helpen, nu meer dan ooit ...

Corona, maar ook veel meer

Bij het voorbereiden van deze THOMAS, de 6e editie van ons THOMAS Magazine, spelen vele gedachten, zorgen en aandachtspunten door ons hoofd. Op de eerste plaats natuurlijk Corona, wat zo dominant was in 2020-2021, en ook nog zal blijven in 2022. Daarom in dit Magazine weer aandacht voor wat de impact daarvan in India was en is. Voor ons op schrift gezet door Sr. Shaila. Maar parallel daaraan spelen vele andere ontwikkelingen die van invloed zijn op de activiteiten van onze partnerorganisatie de Congregatie van de Zusters Franciscanessen van Sint Joseph (FSJ) in India, en daarom ook op het werk van onze Stichting Thomas Bouwprojecten. Vandaar dat we in deze THOMAS 6 middels interviews ook bredere aandacht besteden aan onze omgeving en onze partners.

Amaidhi Stichting

Amaidhi is een collega-goede doelen stichting in Nederland, die zich ook richt op verbetering van levensomstandigheden van behoeftigen

in India, en deels ook samenwerkt met de FSJ Congregatie. Wat drijft hen, hoe werken zij, en wat voor uitdagingen zien zij. Wij spraken daarover met Peter Deurloo en Dilia Hunsche, oprichters en bestuurders van Stichting Amaidhi.

Sponsoren - Donateurs

Voor onze stichting is de bijdrage van de sponsoren allesbepalend voor hoeveel hulp wij kunnen verlenen in India. Daarom geven wij ook veel aandacht aan de relatie met deze sponsoren, en willen begrijpen waarom zij doneren, en wat ze van ons verwachten. In dit Magazine daarom een interview met George Henkens, al vele jaren een zeer gewaardeerde donateur voor onze projecten.

Aannemers - Bouwers

Als de financiering en planning van onze projecten rond is, moeten we voor de realisatie ervan kunnen werken met kwalitatief goede en vooral ook betrouwbare aannemers. Een van die aannemers is Stephen Soman, die al twee

decennia lang bouwprojecten voor ons heeft uitgevoerd, en wiens offertes qua prijs en kwaliteit vaak de beste keuze zijn. Catherine Gilon sprak in India met hem over zijn activiteiten en zijn ervaringen met het werken voor ons en de FSJ Congregatie.

Bestuur en projectteam

Leden van Bestuur en Projectteam besteden geheel op vrijwillige en onbetaalde basis veel tijd en inspanning aan onze activiteiten. In de loop van 2020 begonnen Sterre Maessen en Snam Vromans als lid van het Projectteam respectievelijk Bestuur. In een interview vertelt Sterre aan Snam waarom zij dit werk doet, en wat haar ervaringen tot nu toe zijn.

Gerealiseerde projecten:

Safe & Clean, Singampunari College

Ondanks alle vooral Corona gerelateerde uitdagingen, zijn in de voorbije tijd toch weer een groot aantal projecten gerealiseerd. Wij belichten die daarom ook in dit Magazine.

Op de eerste plaats is dat het nu zowat afgeronde Safe & Clean programma, wat met al zijn deelprojecten gericht was op de hoogstnodzakelijke verbetering van sanitaire voorzieningen in scholen en boardings.

Daarnaast is het in 2015-2016 gerealiseerde Arts & Science College for Women in Singampunari in 2020-2021 aanzienlijk uitgebreid om de verdere groei van deze opleiding mogelijk te maken. Directrice Zuster Margaret Bastin, studenten en leraren vertellen over het College en het studieprogramma.

Uitdagingen in India

Corona, maar ook andere ontwikkelingen in India leiden tot toenemende uitdagingen in India. Vanuit de overheid worden er steeds meer eisen gesteld aan de organisatie en faciliteiten van de FSJ Congregatie. Ook neemt de controle op financieel gebied (ook de inkomende geldstromen) toe. En worden de private scholen zoals die van de FSJ Congregatie in Corona-tijd

veel minder ondersteund dan de openbaar onderwijs-instellingen van de overheid. Terwijl de Zusters blijven proberen de armsten, juist het grootste slachtoffer van de Corona pandemie, te ondersteunen. Met als gevolg dat de financiële middelen van de Congregatie ook meer en meer uitgeput raken.

Helpen, nu meer dan ooit ...

Temidden van juist deze uitdagingen zetten wij ons beleid voort om via de FSJ Congregatie scholing en levensomstandigheden van de armste kinderen in Zuid-India te verbeteren. Daarom ook de oproep die ik als titel van dit voorwoord gebruikte: Nu meer dan ooit is het nodig om via onze stichting onze hulp te continueren en waar mogelijk te intensiveren. Graag doe ik hierbij dan ook een oproep aan onze lezers en donateurs om ons daarbij met hun bijdragen te blijven ondersteunen. Wij zijn u daarvoor oprecht dankbaar.

Jac Braat, voorzitter

COLOFON

De THOMAS is een magazine van Stichting Thomas Bouwprojecten.

Opdrachtgever:

Stichting Thomas Bouwprojecten.

Redactie: Catherine Gilon,

Wilma Martens, Leo Verhagen

Fotografie: Bala Subramaniam,

Zusters FSJ en projectleiders STBP.

Foto voorpagina: Peter van Deurloo.

Stichting Amaidhi

Vertaling: Leo Verhagen, Wilma Martens

Design en opmaak: Looi Naaijens

Uitgave: 6de editie, januari 2022

Vragen of opmerkingen betreffende deze uitgave, de stichting en donaties:

Stichting Thomas Bouwprojecten:

info@thomasbouwprojecten.nl

Tel.: 06 - 20 28 02 43

Langeakker 29

5735 HD Aarle-Rixtel

www.thomasbouwprojecten.nl

IBAN: NL47RABO 0149 30 8787

KvK: 41 09 25 42

Bent u geïnteresseerd in onze nieuwsbrief?

Meld u dan aan via:

info@thomasbouwprojecten.nl

Deze THOMAS is tot stand gekomen dankzij de bijdrage van een fonds dat onze stichtingen al vanaf het allereerste begin heeft ondersteund.

Zo kan de stichting de ontvangen giften van donateurs besteden aan haar doel, de ondersteuning van arme kinderen in India.

En mede mogelijk gemaakt door:

IN DIT NUMMER

3 **Voorwoord**
voorzitter Jac Braat

5 **Wie is Thomas?**

6 **Emancipatie van vrouwen**
op het platteland van India

10 **Covid versus college**

12 **FSJ and the Covid pandemic**

18 **Safe & Clean programma**
bijna afgerond

24 **Bouwen aan hoop**

26 **Omdat alle kleine beetjes helpen**

31 **Interview met Sterre Maessen**

34 **George Henkens:**
'Het eindresultaat telt'

De Thomasstichtingen zijn vernoemd naar St. Thomas Mount in Chennai, Zuid India, de plek waar de apostel Thomas ("de ongelovige") in het jaar AD 72 zou zijn gemarteld en gedood. Dit is ook waar onze partnerorganisatie, de Franciscanessers Zusters van St. Joseph. (FSJ), in het jaar 1887 is opgericht. En in het ziekenhuis van deze zusters, het St. Thomas Hospital, werkte Lucia Schiebroek, voordat zij helaas in India overleed. Haar werk aldaar stond aan de basis van de eerste Thomas-stichting in 1989.

Deze zesde uitgave van het THOMAS Magazine is gemaakt door de Stichting Thomas Bouwprojecten. Samen met de twee zusterstichtingen (de Thomas Stichting voor Jongeren en Thomas Foundation for Microcredits) hebben wij tot doel om arme kinderen in India een beter leven te bieden via concrete en kleinschalige projecten, veelal gericht op onderwijs en schoolgebouwen. En dit vooral voor meisjes in arme plattelands-gemeenschappen. Voor meisjes is het in India nog minder vanzelfsprekend dan voor jongens om naar school te gaan, zich te ontwikkelen en verder te studeren.

De Thomas Stichting voor Jongeren helpt mee te voorzien in het levensonderhoud van leerlingen, terwijl de Thomas Foundation for Microcredits studieleningen verstrekt aan studentes in het voortgezet onderwijs.

Onze Stichting Thomas Bouwprojecten bouwt sinds 1992 scholen, internaten en bijbehorende sanitaire voorzieningen in Zuid-India. In Nederland worden de fondsen voor onze projecten geworven. De mensen die zich voor de stichting inzetten werken enkel op vrijwillige en onbetaalde basis. In India werken we samen met de Franciscanessers Zusters van St. Jozef. Deze congregatie van 500 zusters, richt zich met name op scholing van de meest kwetsbare kinderen

**BOUWEN VOOR KINDEREN
IS BOUWEN AAN DE TOEKOMST**

in Zuid-India en beheert ruim 70 scholen met in totaal meer dan 50.000 kinderen. Waar de Zusters scholen oprichten en onderhouden helpt Thomas Bouwprojecten hen daarbij met bouwkundige voorzieningen. Ook willen we op basis van onze praktische ervaringen en resultaten meer bewustzijn creëren in Nederland rondom de ontwikkelingsproblematiek.

Met het doel om het leven en de scholing van arme kinderen in India te verbeteren heeft Thomas Bouwprojecten in totaal in haar nu bijna 30-jarig bestaan zo'n 160 projecten gerealiseerd verdeeld over meer dan 40 scholen en internaten.

Emancipatie

van vrouwen op het platteland van India

Singampunari is een plaats in het district Sivaganga van Tamil Nadu in het zuiden van India. Gelegen aan de weg naar verschillende grote steden, staat deze plaats bekend om zijn op kokos gebaseerde huisnijverheid en oliemolens. Hoewel het district aan het begin staat van industriële groei, is het nog steeds deel van een patriarchale samenleving waarin de alfabetiseringsgraad van mannen 78 % is, terwijl die van vrouwen slechts 65 % bedraagt. Na de basisopleiding is hoger onderwijs nog een verre droom voor de vrouwen hier.

tekst: Catherine Gilon

College for Women

In 2018 werd St. Joseph's Arts and Science College for Women opgericht in deze regio vanuit de visie om kwalitatief hoogstaand hoger onderwijs te bieden aan meisjes op het platteland. De instelling wordt bestuurd door de FSJ-congregatie, die bekend staat om zijn sociale werk. Het instituut biedt momenteel Undergraduate (UG) en Postgraduate (PG) cursussen aan in meerdere studierichtingen en zal in de toekomst waarschijnlijk uitbreiden met programma's op doctoraatsniveau. Aan het instituut hadden zich in het allereerste jaar al 100 studenten ingeschreven. De huidige studenten-aantallen zijn als volgt:

Studierichting	1 ^e jaar	2 ^e jaar	3 ^e jaar
Tamil	10	11	10
Engels	10	9	19
Wiskunde	5	6	11
Computer Science	17	24	16
Business Management	11	14	19
Business Administration	4	8	4
Natuurkunde	5	3	12
Commercial Management	26	15	
Scheikunde	11		13
Totaal	99	90	104

Zr. Margaret Bastin, directeur van het St. Joseph's College, vertelt ons dat de instelling ook banden heeft met Madras University om cursussen voor onderwijs-op-afstand aan te bieden: "Veel jonge meisjes trouwen of nemen een laag gekwalificeerde baan aan en zijn niet in staat om rechtstreeks onderwijs te volgen. Dus we hebben deze mogelijkheid ook gecreëerd om die vrouwen daarvan te laten profiteren." Afgezien van het bieden van uitstekend onderwijs, richt het college zich op het ontwikkelen van de interpersoonlijke en communicatieve vaardigheden van zijn studenten via zijn verschillende clubs en studieverenigingen. Er zijn ook afdelingsspecifieke clubs zoals de Wall Street Commerce Club die studenten inwijdt in verschillende marketingstrategieën, de Server Cake Computer Club die studenten recente trends in computer-netwerken en programmering leert, enzovoort.

Start en ontwikkeling van het College

Het College trok publieke aandacht met zijn eerste Dies-vieringen. In het oprichtingsjaar ontving Principal Dr. Margaret Bastin de prestigieuze 'Women Achiever' onderscheiding van de Vrouwen Vrijwilligers Organisatie van Tamil

Nadu, terwijl de studenten lof oogstten door de derde prijs te winnen in een groot inter-college evenement georganiseerd door de gerespecteerde Alagappa University in hetzelfde jaar (2018).

Sindsdien is het College uitgebreid en het biedt nu 10 UG-cursussen en 4 PG-cursussen aan. Omdat er nieuwe cursussen werden geïntroduceerd, is in de loop van 2020-2021 een extra verdieping gebouwd om meer studenten te kunnen huisvesten. Deze uitbreiding werd geopend en ingezegend op 6 november 2021. Momenteel maken studenten uit meer dan 125 dorpen (in een straal van ongeveer 20 km) in de buurt van Singampunari gebruik van het College. Zr. Margaret informeert: "Ouders kiezen voor ons college omdat het een instituut voor alleen vrouwen is, en ze onder de indruk zijn van de hoge standaard die in zo'n klein stadje wordt geleverd. We hopen op verder toenemende aantallen studenten in elke studierichting, en inter-universitaire evenementen zijn een geweldige manier geweest om reclame te maken. Onze oud-studenten zelf zijn geweldige merkambassadeurs resulterend in meer studenten uit verder weg gelegen dorpen en steden. "Studenten hebben na hun afstuderen een baan

gekregen in zowel de overheidssector als in de private sector. Een student van de Tamil-afdeling is wachmeester bij de politie, en enkele studenten zijn aangesteld als trainers in centra voor maatschappelijk welzijn,” voegt ze er trots aan toe.

Holistisch onderwijs

Vanwege de vele extra-curriculum activiteiten, variërend van dans, yoga, en kleren maken, tot het ontwikkelen van zakelijke vaardigheden via de cel Ontwikkeling Ondernemerschap, wordt de instelling gewaardeerd voor het breder kijken naar onderwijs ook buiten het academische aspect daarvan. Om studenten voor te bereiden op verschillende competitieve examens (gehouden voor vacatures in verschillende overheidsdiensten), is er een overeenkomst gesloten met de Sigaram Foundation in Chennai om de studenten online te trainen. Kernwaarde in de College opleiding is de niet-aflatende inspanning om de studenten een humanitaire instelling bij te brengen. De National Service eenheid van het College adopteert nabijgelegen dorpen en studenten, en studenten bezoeken die voor bewustmakings-programma's over plasticvervuiling, hygiëne, kanker, enz. Bloeddonatie activiteiten worden ook opgezet om studenten en hun families aan te moedigen bloed te doneren.

Covid, lockdown en online lessen

En terwijl het College in de eerste jaren van zijn oprichting veel lof en waardering won, botste het op een blokkade – net als de rest van de wereld - omdat Covid ellende en chaos bracht ook in dit kleine stadje.

“Anderhalf jaar lang waren we helemaal afhankelijk van online onderwijs. Gelukkig hadden we al een Whatsapp-groep voor het communiceren van College-nieuws aan onze studenten en hun ouders. Dit maakte het voor ons gemakkelijker om hetzelfde platform te gebruiken om notities en lessen te delen. Wat grotere klassen gingen online onderwijs-platforms zoals Google-classrooms gebruiken. Toch hadden sommige van onze studenten moeite om zelfs maar mobiele telefoon-signalen te ontvangen, en ze kwamen met vrienden bij elkaar om naar lessen te luisteren of lesnotities uit te printen. “Nog afgezien van dergelijke praktische uitdagingen, was het moeilijk om ze online te laten focussen, sommige studenten gingen hun huishoudelijke werk doen of we zagen ouders hun kinderen voeden tijdens de lessen” lacht Zr. Margaret.

De andere kant van de medaille is natuurlijk de financiële druk veroorzaakt door de Covid lockdown. Door de pandemie hadden de families van verscheidene studenten te maken met een financiële crisissituatie; het FSJ management heeft deze feiten onderkend, en heeft hen de

helpende hand geboden door hun collegegeld te verlagen en hun examengeld te betalen. Zr. Margaret vertelt verder: “Veel studenten hebben hun collegegeld niet kunnen betalen. De afgelopen twee jaar hebben we alle wegen gebruikt: van vrienden, lokale rotaryclubs tot onze eigen fondsen, om hen te ondersteunen. Dit jaar hebben we voorgesteld dat ouders zouden kunnen proberen elke maand een klein bedrag te betalen (1000 Rupees, ongeveer 12 Euro), zodat het hen niet te veel belast. Maar er zijn ouders die zelfs dit schamele bedrag niet kunnen betalen, en in dat geval grijpen we in om hen te helpen met financiële steun.”

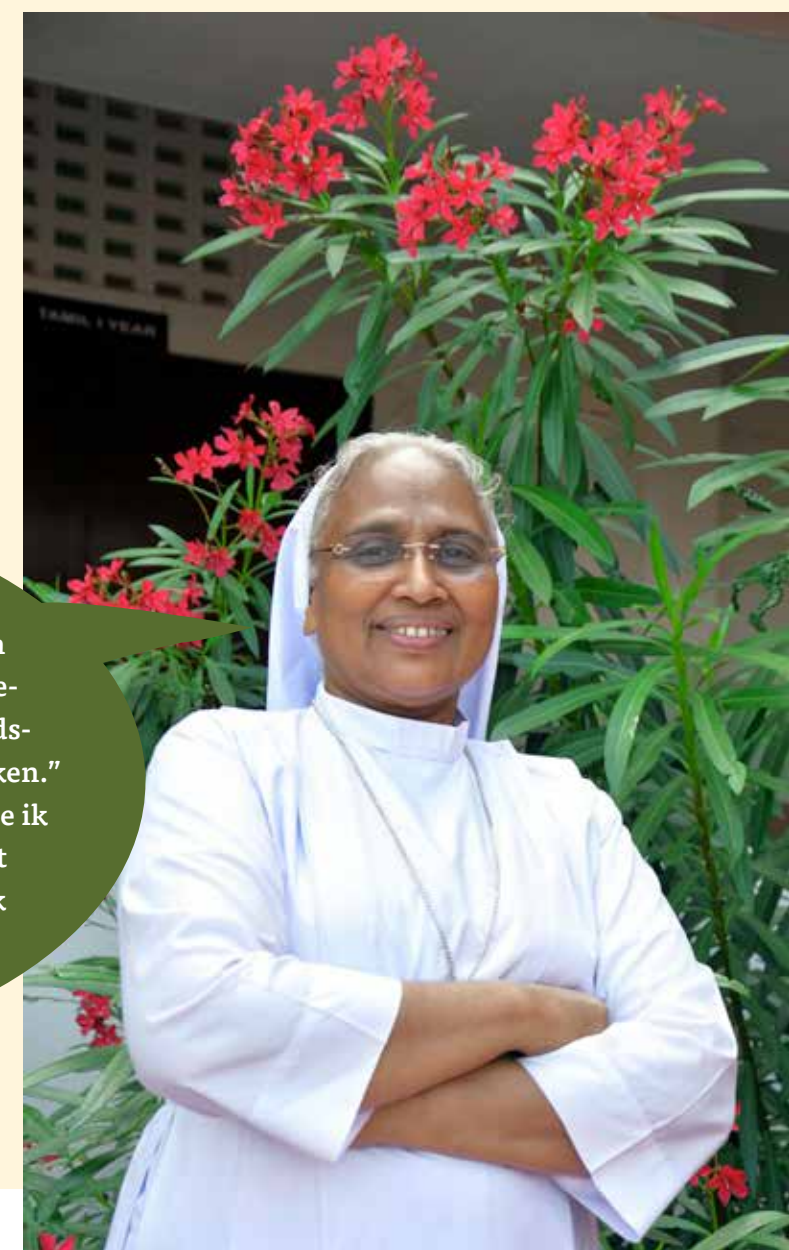
De pandemie heeft de armste studenten in de hele staat heel hard getroffen. Om hen te helpen, heeft de deelstaatregering van Tamil Nadu “Illam Thedi Kalvi” (vertaalt als onderwijs voor de deur) geïnitieerd, een programma dat studenten aanmoedigt om de basisprincipes in taal en rekenen aan basisschoolleerlingen in eigen huis bij te brengen. Veel van onze studenten hebben zich vrijwillig aangemeld voor dit prachtige initiatief en basisonderwijs gegeven aan kinderen in hun buurt.

Zr. Margaret zegt:

“Het lijkt geen twijfel dat deze instelling binnen een paar decennia een universiteit van wereldklasse zal worden die in meerdere studierichtingen cursussen aanbiedt aan de plattelandsstudenten en hen zal helpen grote doelen te bereiken.” En ze sluit af met hoop: “Ik vertel elke student die ik ontmoet dat het niet alleen noodzakelijk is dat meisjes een goede opleiding krijgen, maar ook dat ze onafhankelijk worden. Dat is onze droom.”

Over het begin en de toekomst

De lang gekoesterde droom van de FSJ Congregatie om een instelling voor hoger onderwijs voor de plattelandsmeisjes te starten, werd geïnitieerd, dankzij de filantropische inspanningen van de sponsors Jac en Els. Het college heeft zich nu ontwikkeld tot een gebouw met meerdere verdiepingen (met ook een hostel), dat elk jaar meer dan 100 meisjes in verschillende disciplines opleidt. De vleugel waar Jac en Els de eerste steen voor hebben gelegd heeft de naam Erwin Block gekregen, dit ter herinnering aan hun zoon.

Covid versus College

Halverwege hun College-jaar, werd deze groep studenten van het St. Joseph's Arts and Science College geconfronteerd met een nooit eerder gekende situatie. Hun opleiding werd praktisch (zij het tijdelijk) stilgelegd vanwege de stijging van het aantal Covid-gevallen in India. Te midden van lockdowns en avondklokken spraken wij met enkele studenten over het campusleven, Covid en alles daartussenin.

tekst: Catherine Gilon

Laatstejaarsstudent Engelse literatuur Sivapriya denkt terug aan een ontmoeting met de zusters van FSJ tijdens haar schooltijd. "Ik hield van hun kijk op dingen," herinnert ze zich als een van de redenen om voor dit College te kiezen. Niet alleen was de campus dicht bij huis, het was ook een van de mooiste Colleges die ze heeft bezocht. "Ik heb voor Engels gekozen omdat het juist communicatie is waar studenten van het platteland vaak in tekort schieten, dus die uitdaging wilde ik aangaan." Voor Afrin Aysha is Wiskunde al sinds de middelbare school haar eerste liefde. En toen ze haar universiteit moest kiezen, vonden haar ouders dat deze campus de veiligste omgeving zou zijn voor meisjes. Wat haarzelf betreft, ze hield van de positieve atmosfeer daar en van de goed opgeleide professoren. Anders dan voor Afrin en Sivapriya was Computer Science niet de eerste keuze voor laatstejaars-studente Mahalakshmi R. "Het was bij toeval dat ik op deze afdeling terechtkwam, maar ik ben aan het

programmeren gegaan als een vis in het water." Ze voegt eraan toe: "Ik wil mijn masters afmaken en een carrière in de Informatie Technologie nastreven." Terwijl ieder van hen haar eigen dromen volgde, ontkwamen zij er niet aan dat Covid een grote rol speelde in de manier waarop zij hun studies deden. Sivapriya herinnert zich: "Covid trof Tamil Nadu hard toen wij in ons tweede semester zaten. Na een paar maanden van volledige lockdown begon ons College met online lessen. In het begin was ik bang dat we lusteloos zouden worden en belangrijke leerjaren zouden verliezen. Maar de zusters en de onderwijs-staf gaven niet op, zij begeleidden ieder van ons van zo dichtbij dat het voelde alsof we op het College waren. Zelfs voor studenten die afkomstig waren van Tamil middelbaar onderwijs, spanden leraren zich extra in om hen te helpen te schrijven (en te denken) in het Engels. "Hoewel Mahalakshmi het er mee eens is dat leraren hun uiterste best hebben gedaan om hen vertrouwd te maken met online lessen, vindt ze het spijtig dat ze haar labses-

sies heeft gemist. "Studenten uit kansarme gezinnen hadden geen toegang tot laptops, ze hadden het moeilijk zonder de fysieke toegang tot onze computerlokalen van het College." Afrin Aiysha wijst ook op de impact van schermmoeheid na eindeloze uren staren naar hun mobiele schermen. Ondanks de covid-uitdagingen waren alle studenten het er unaniem over eens dat ze toch een geweldige tijd hadden in de weinige maanden die ze op de universiteit konden doorbrengen. "Yoga, dans, mindfulness of borduurlessen, er was hier geen gebrek aan extra-curriculum activiteiten. We hadden ook boekenleesclubs die heel intrigerend waren," deelt Mahalakshmi met ons. Sivapriya herinnert zich het bezoeken van naburige dorpen voor een opruimactie als een van hun beste ervaringen op het College, en Afrin is het daarmee eens. Sommige van de beste levenslessen worden buiten klaslokalen geleerd en Covid lijkt deze studenten een voorproefje te hebben gegeven van de uitdagingen die het leven hen zou kunnen bieden.

Grondlegger Cor Schiebroek overleden

Op 6 december 2021 is de mede-initiator van de Thomasstichting voor Jongeren en de stichting Thomas Bouwprojecten, Cor Schiebroek overleden.

De stichting Thomas Bouwprojecten zal Cor altijd blijven herinneren als een van de grondleggers van ons werk, dat begon in 1986 met het initiatief van zijn dochters Lucia en Antoinette om de leefsituatie van de armste kinderen in India te verbeteren. Toen zijn dochter Lucia in India overleed, nam hij samen met Antoinette het initiatief om de kansarme kinderen daar, een beter toekomstperspectief te bieden. Zo ontstond eerst de Thomas Stichting voor Jongeren en 3 jaar later de stichting Thomas Bouwprojecten.

Met veel enthousiasme wist Cor mensen te motiveren om de Thomasstichting doelen te realiseren. Zo is ook zijn gezin actief geweest o.a. in de besturen van de stichtingen. Als je met Cor sprak over India, dan vertelde hij op zijn eigen energieke manier over de problematiek daar en de mogelijke oplossingen daarvoor. Hij was altijd bezig met bedenken hoe iets beter en efficiënter kon en besprak dit dan ter plekke met de zusters. Hij reisde dan ook regelmatig naar Madras, het huidige Chennai. Cor was erg geliefd bij de congregatie in India en kon het doel van de zusters met veel passie over-

brengen naar de Nederlandse bestuursleden en donateurs. Vol nieuwe ideeën kwam hij dan weer terug en legde dit neer bij de verschillende besturen.

Hij besprak met de zusters Franciscanessen de voortgang van de stichtingen en culturele verschillen en bouwde mede hierdoor een gezamenlijke vertrouwensband op, tot op de dag van vandaag houden we die met trots in stand! Hij was een grote inspiratie voor de Thomasstichtingen.

Cor is 35 jaar ambassadeur en lid van de Raad van Advies van de drie stichtingen geweest waarbij hij de Thomas stichting voor Jongeren, de Thomas Bouwstichting en de stichting Microkredieten van advies diende, gebaseerd op een rijke ervaring. Hij vervulde met veel enthousiasme zijn rol als medeoprichter en hield ons scherp de oorspronkelijke doelen voor ogen en deed dit steeds op een bijzonder aangename en ontspannen manier. De stichting Thomas Bouwprojecten zal Cor altijd blijven herinneren als een van de grondleggers van ons werk. Wij denken met eerbied en met waardering aan hem terug.

foto: Fam. Schiebroek

FSJ and the Covid pandemic

De congregatie van de Zusters Franciscanessen van St. Joseph (FSJ) heeft altijd gewerkt in overeenstemming met de geestelijke grondslag van onze stichter Bisschop John Aelen in het voorzien in de behoeften van de samenleving, in het bijzonder van de meest kwetsbare vrouwen en meisjes. Onder leiding van Algemeen Overste Zr. Arockiam heeft haar team van zusters zich ingespannen om de meest behoeftigen te helpen in deze kritieke tijd van de Covid 19 noodsituatie.

tekst: Zr. Shaila, 20 oktober 2021

Tamil Nadu

De Covid 19 pandemie heeft het leven van de mensen in de hele staat Tamil Nadu op zijn kop gezet met alarmerend nieuws over slachtoffers dat de krantenkoppen heeft gehaald. De ononderbroken reeks lockdowns, die op 24 maart 2020 in Tamil Nadu van start gingen, heeft drastische veranderingen teweeggebracht in de leefsituatie van de gewone mensen. De pandemie heeft de hele dagelijkse levensstijl voor het verwerven van basisbehoeften beïnvloed. De pandemie heeft het aantal banen gedecimeerd en miljoenen mensen in hun levensonderhoud bedreigd. Omdat de kostwinners van het gezin hun baan verloren, ziek werden en stierven, stond de voedselzekerheid op het spel, vooral voor de armen. Met lage en onregelmatige inkomens en een gebrek aan sociale steun werden velen van hen gedwongen te blijven werken, vaak in onveilige omstandigheden waardoor zij besmet raakten met het virus en zichzelf en hun gezinnen aan extra risico's blootstelden. De regering van Tamil Nadu kondigde verbodsmaatregelen af en nam verschillende hygiëne maatregelen. Er werden hulppakketten uitgedeeld aan de mensen, maar dat bracht slechts tijdelijk verlichting.

Het St. Thomas Ziekenhuis

Terwijl de mensen op deze manier leden, kregen onze zusters ook te maken met problemen. De zusters in afgelegen gebieden hadden het erg moeilijk door financiële problemen en tijdens de lockdown waren de kloosters afhankelijk van het Generaalat. De congregatie werd getroffen door vele sterfgevallen van oudere zusters die niet opgewassen waren tegen het Covid-virus en bezweken door zuurstofgebrek en ademhalingsmoeilijkheden. Veel jonge zusters van onze congregatie werden behandeld en konden hun activiteiten hervatten. Het Thomas Ziekenhuis was in deze pandemische tijden een zegen voor ons en voor de mensen in en rond de stad Chennai. Het ziekenhuis kreeg toestemming van de Rijksoverheid om Covidpatiënten te behandelen. Dus werd het uitgerust met gespecialiseerde apparatuur, medicijnen, zuurstofflessen en andere benodigdheden. Talloze patiënten werden in het ziekenhuis opgenomen en de voorkeur ging uit naar de meest kwetsbare, omdat zij niet in privé-ziekenhuizen werden toegelaten. Er zijn veel overheidsziekenhuizen, maar door de gestage toename van de Covid-infecties kon niet iedereen worden opgenomen.

In feite was het St. Thomas Ziekenhuis getuige van iets onverklaarbaars en iets dat het ziekenhuis nog nooit had gezien in zijn vijftigjarig bestaan. Tijdens de eerste golf van de pandemie

had ons ziekenhuis honderden Covidpatiënten behandeld, maar de intensiteit van de ziekte en het sterftcijfer waren zeer laag in vergelijking met de tweede golf van de pandemie. Deze werd voor het ziekenhuis een grote uitdaging. Tijdens de tweede golf werd het hele ziekenhuis gebruikt voor de Covidpatiënten en werden zeer zelden niet-Covidpatiënten behandeld. Er was een tekort aan medisch personeel, medicijnen, zuurstof en andere benodigdheden, maar op de een of andere manier slaagden de zusters en het personeel erin om de eindjes aan elkaar te knopen. Onze zusters en het personeel onder leiding van Zuster Dr. Rexline gaven de patiënten de beste behandeling die beschikbaar was met een eenvoudig mondmasker op. De zusters zelf serveerden op regelmatige tijden eten aan de patiënten omdat er een tekort aan keuken-

personeel was. Het Thomas Ziekenhuis handelde optimaal in het dienen van de behoeftigen in deze moeilijke tijden. En het was geweldig om een dergelijk ziekenhuis te hebben voor de behandeling van onze zusters en anderen. Het is onvoorstelbaar om te bedenken op welke manier anders onze oudere zusters een goede behandeling hadden kunnen krijgen in hun benarde situatie. Op die manier heeft God ons gezegend dat wij tijdens deze pandemie ontelbare levens hebben kunnen redden. De diensten die ons ziekenhuis tijdens de pandemie heeft verleend, werden zeer gewaardeerd door de aartsbisschoppen, bisschoppen, religieuze leiders, zowel mannen als vrouwen in Tamil Nadu, en de Conferentie van Religieuzen van India, Tamil Nadu (TNCRI).

FSJ Onderwijs Missie

De pandemie van het coronavirus (COVID-19) heeft op alle vlakken voor een ongekennde crisis gezorgd. Op het gebied van onderwijs heeft deze noodsituatie geleid tot de massale sluiting van face-to-face-activiteiten van onderwijsinstellingen om de verspreiding van het virus te voorkomen en de impact ervan te beperken. Basisscholen werden in de deelstaat al op 15 maart gesloten. Op 21 maart werden de eindexamens van klas 10 van het SSLC die op 27 maart hadden moeten beginnen uitgesteld tot na 14 april. Leerlingen van klas 1-9 werden automatisch bevorderd gezien de sluiting van de scholen.

Door deze situatie is het onderwijs drastisch veranderd, met de kenmerkende opkomst van e-learning, waarbij het onderwijs op afstand en op digitale platforms wordt gegeven. We hebben hoofdzakelijk twee soorten scholen, Matric and Govt aided Schools. In de door de overheid gesteunde scholen ontvingen de leerkrachten en het niet-onderwijzend personeel regelmatig hun salaris, ongeacht de lockdown, maar de Matric-scholen zijn zelf financierend en aangezien er geen scholen open waren, werd er geen schoolgeld geïnd en konden de directeuren van de instellingen hun personeelsleden niet betalen. Toen de lockdowns langer duurden, besloot de General Council (Algemeen bestuur) onder leiding van Moeder Overste Sr. M. Arockiam om een online vergadering te houden voor alle hoofden van de FSJ onderwijsinstellingen om op de hoogte gebracht te worden van de salaris details en de huidige situatie in deze uitdagende tijden. Na dit gesprek en een grondige analyse van de salarisgegevens van alle FSJ-scholen, werd door het Algemeen Bestuur besloten dat de helft van de salarissen (50%) aan alle scholen zou worden verstrekt door het Generaalat. Dus de Algemeen Penningmeester Zr. P. S. Celia nam kennis van de salarisgegevens van alle scholen en maakte het salarisbedrag voor het personeel over vanaf de maand april 2021 en dit gaat door tot op heden, (oktober 2021) aangezien de scholen nog niet volledig zijn hervat.

Hulpactiviteiten in de hele congregatie

Onze FSJ-zusters uit verschillende gemeenschappen zijn betrokken geraakt bij verschillende activiteiten om de kwetsbare sector in hun respectievelijke provincies en gebieden te helpen. We hebben ook een aanzienlijke bijdrage geleverd aan het Covid 19-hulpfonds van de TNCRI. (Conferentie van Religieuzen van India, Tamil Nadu)

Hieronder volgen de activiteiten die door onze FSJ-zusters zijn ondernomen:

1. JOSAC (Joseph's Social Action Centre) heeft 200 gezinnen geholpen in en rond St. Thomas Mount zoals Kalaingar Nagar, Mariapuram, Silver street, Mangaliamman koil street en Mathias Nagar. De begunstigden zijn meestal personeelsleden die in het huishouden van winkelcentra, hotels en theaters werken en hun dagloon zijn kwijtgeraakt door de voortdurende Lockdown. Hulppakketten met 10 kg rijst, 2 kg peulvruchten, 1 liter olie, 1 kg suiker, 1 kg zout en specerijen zoals mosterd, kurkuma, knoflook en korianderzaad enz. zijn uitgedeeld met de hulp van vrijwilligers in het gebied.
2. De FSJ zusters van St. Joseph's province onder leiding van hun provinciaal bestuurder Sr. Stella Rathinam, waren betrokken bij de distributie van verse groenten van onze boerderijen naar de minder bedeelde families in het heuvelgebied van Acharapackkam.
3. In Nemam en Uthamanallur, twee dorpen in het bisdom Chingleput zijn hulppakketten met daarin 5 kg rijst en 1 liter olie uitgedeeld aan 150 gezinnen.
4. FSJ Zusters van Pakala Community zijn regelmatig betrokken bij het verpakken van voedselpakketten en het uitdelen aan de armen in hun gebied.
5. FSJ Zusters van de Bisschop John Aelen Provincie onder leiding van de Provinciaal Zr. Angeline Vincent hebben hulppakketten met 5 kg Rijst, 2 kg peulvruchten en 1 liter olie uitgedeeld aan 100 families in de Ceylon en lepra kolonies in Panjapur, Trichy.
6. Vanaf het begin van de lockdown zijn regelmatig lunch, thee en snacks verstrekt aan de bewoners van de vuilnisbelten van het Karu- mandapam-gebied, Trichy.
7. De FSJ-gemeenschappen hebben ook samengewerkt met de parochies om hulpbehoevenden te bereiken in de landelijke gebieden van de provincie Trichy.
8. In onze Noordelijke Provincie zijn de FSJ-gemeenschappen onder leiding van de Provinciaal bestuurder Zr. Nancy betrokken bij het organiseren van verschillende activiteiten om het leven en de levensomstandigheden van de getroffen plattelandsdorpen te verbeteren. De FSJ-gemeenschap in Tundla heeft zich beziggehouden met het verstrekken van levensmiddelen aan 25 gezinnen, zodat zij voor tenminste een bepaalde periode in hun levensonderhoud kunnen voorzien.
9. In de regio Agra heeft de FSJ-gemeenschap in samenwerking met de Seva Samaj Samithi, (de eenheid voor sociale dienstverlening van het katholieke bisdom) 25 gezinnen geholpen door voor enkele weken voedsel te verstrekken.
10. In Gangapur City heeft de FSJ-gemeenschap maandverbandkits uitgedeeld aan 50 tienermeisjes. De gemeenschap houdt zich ook bezig met het verstrekken van thee, vruchtensap en eten aan 40 politiemensen die hier zijn geplaatst om de situatie tijdens de lockdown te regelen. De gemeenschap heeft zich ook samen met het bisdom Jaipur ingezet om via Jeevandhara Samaj Kalyan Samithi aan 350 gezinnen levensonderhoud te verschaffen. De dorpelingen ontvingen tarwemeel, peulvruchten, olie en hygiënekits.
11. In al onze Sociale Actiecentra waar de SHG's (Self Help Groups, zelfhulpgroepen) functioneren, geven onze zusters advies aan de plattelandsvrouwen. Gebrek aan bestaansmiddelen, werkloosheid, opsluiting in huis enz... heeft het normale leven van deze vrouwen

verstoord. Onze FSJ zusters staan voortdurend met hen in contact door het geven van advies en andere steun aan deze vrouwen om deze kritieke uitdagende situatie het hoofd te bieden.

De huidige situatie

De pandemie heeft het sociale leven ingrijpend gewijzigd door de verplichting om de NIEUWE NORMALE manier van leven te volgen door overal waar we komen maskers te dragen en ontsmettingsmiddelen te gebruiken. Door de maatregelen van de centrale en deelstaatregeringen en de vaccinaties is er een gestage daling van het aantal Covid-besmettingen. Op dit moment zijn de meesten gevaccineerd en is de oude situatie enigszins hervat. De hogescholen (Colleges) en scholen zijn op 1 september 2021 begonnen voor leerlingen van klas 9 tot en met klas 12 (standard), maar aan de leerlingen van groep 9 en 11 worden op andere dagen lesgegeven dan aan de leerlingen van groep 10 en 12.

De kinderen van groep 1 tot en met 8 zullen vanaf 1 november 2021 met hun studies beginnen met alle voorzorgsmaatregelen.

De leerlingen op de internaten, die online hebben gestudeerd, zijn begonnen met studeren vanuit het internaat, maar de meesten van hen zijn nog thuis omdat de lessen nog niet volledig zijn hervat.

Op de scholen voor middelbaar onderwijs betalen de ouders slechts een schamel bedrag als schoolgeld als gevolg van hun financiële beperkingen. De regering heeft laten weten dat de schooldirecties niet streng mogen zijn bij het innen van het schoolgeld en dat, als er een klacht wordt ingediend, er strenge maatregelen tegen de school zullen worden genomen. Onze middelbare scholen moeten zich daarom met de hulp van het Generaalat staande houden totdat zij weer in staat zijn zelf het salaris aan hun personeel uit te betalen.

Conclusie

Hoewel het Coronavirus niet volledig is uitgeroeid en er af en toe gevallen van besmetting zijn hebben we een manier gevonden om met het virus te leven door voorzorgsmaatregelen te nemen. De nachtmerrie van lange lockdowns en zijn noodsituaties is geschiedenis geworden op de reis van het menselijk leven op aarde. De mensheid heeft zich een weg gebaad door de donkere tunnels van de pandemie naar een betere toekomst door liefdevolle zorg en het bieden van hoop aan de behoeftigen.

Geweldig!

Door uw gulle giften is het ons gelukt ons Safe & Clean programma snel uit te voeren. In september 2019 werd het eerste project, een nieuw toiletgebouw in Srikalahasti, aanbesteed en nu slechts 2 jaar later zijn acht van de negen projecten klaar en in gebruik genomen. Het laatste (negende) project is later aan de lijst toegevoegd en dit project zit op dit moment in de aanbestedingsfase en zal binnenkort starten.

Srikalahasti.

Nieuw toiletgebouw met 12 toiletten en 2 urinoirs. De toiletten van deze school waren in slechte toestand en de jongens- en meisjestoiletten moeten volgens de nieuwe richtlijnen worden gescheiden. We bouwden een geheel nieuw gebouw met: 1 urinoir en 5 toiletten voor de jongens en 1 urinoir en 5 toiletten voor de meisjes, 1 toilet voor de mannelijke staf en 1 toilet voor de vrouwelijke staf.

Safe & Clean bijna

Thiruvallur.

Nieuw gebouw met 10 toiletten, 7 badruimten, 2 waterbassins, 2 wasbakken. Voor de kinderen van de boarding is een nieuw toiletgebouw neergezet omdat het oude gebouw niet meer voldeed aan de hygiënische standaarden en de meisjes- en jongensvoorzieningen niet gescheiden zijn, zoals de huidige regels voorschrijven. Het nieuwe gebouw bestaat uit 6 toiletten en 4 douchecabines voor de jongens en voor de meisjes 4 toiletten en 3 douchecabines.

Vegiwada.

Nieuw toiletgebouw met 10 toiletten. Op deze school is het oude toiletgebouw totaal vervallen en 3 van de 6 toiletten werken niet meer. Dit oude gebouwtje is afgebroken en er is een nieuw gebouw neergezet met 10 nieuwe toiletten.

programma afgerond

Chebrolu.

Nieuw toiletgebouw met 4 toiletten. Voor de 178 meisjes op de school waren er slechts 2 toiletten beschikbaar, en voor alle leerkrachten ook 2. Er is een nieuw gebouw neergezet met 4 nieuwe toiletten voor de leraren. De 2 toiletten van de leerkrachten zijn toegevoegd aan die van de meisjes en ze zijn alle 4 opgeknapt.

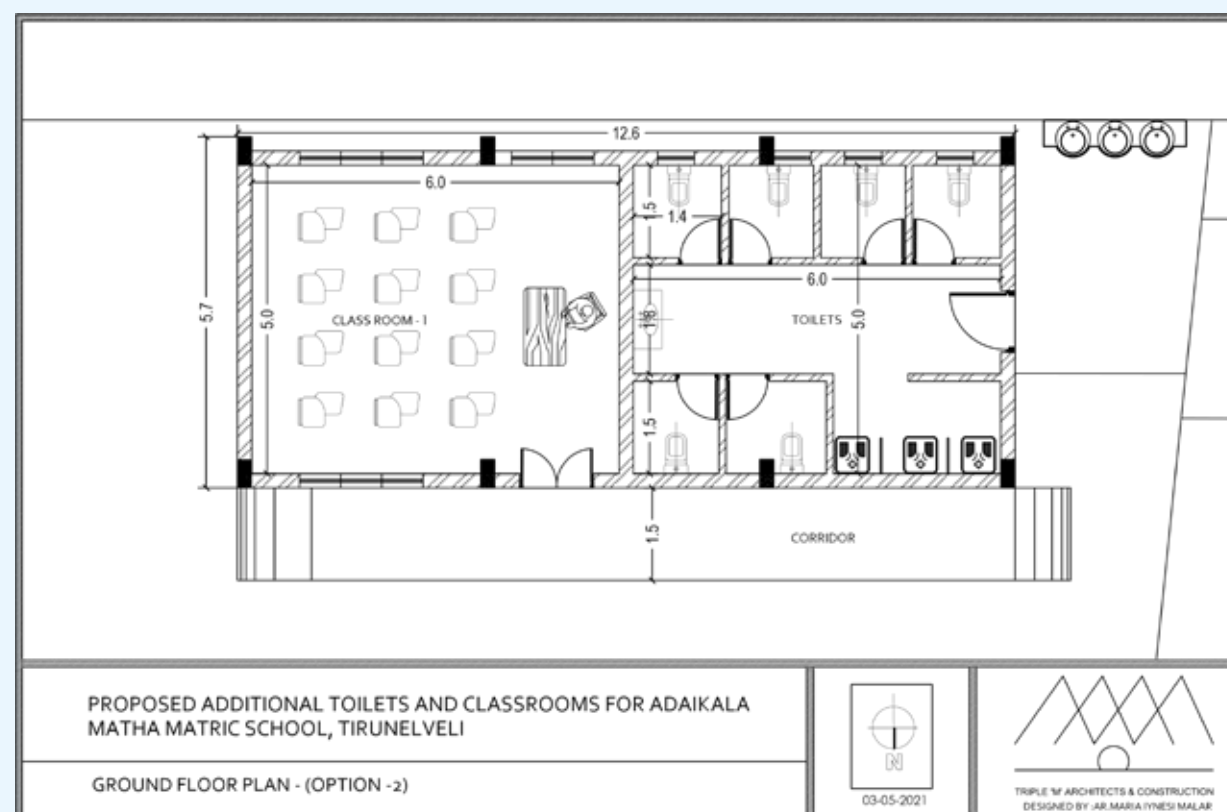

P.T.Parru
(Patsalatadiparru).
Nieuw toiletgebouw met
5 toiletten en 7 urinoirs
voor de meisjes en 3 toi-
letten en 7 urinoirs voor
de jongens. Op de English
Medium school zitten 360
meisjes en 250 jongens.
De meisjes hadden de be-
schikking over slechts 10
toiletten, voor de jongens
waren er 4 toiletten en 9
urinoirs. Er was dus een
dringende noodzaak voor
een uitbreiding van de
toiletten bij deze school.

Nellai Town.

Nieuw gebouw met 6 toiletten. De school groeit en wil graag een uitbreiding met drie lokalen. Echter, alvorens dit te kunnen realiseren moeten eerst de huidige toiletten uitgebreid worden.
Het plan is om er een nieuw gebouw te zetten met daarin 6 toiletten voor de meisjes. De jongens zullen de bestaande voorzieningen blijven gebruiken.

Pathiyavaram.

Vier badcabines voor de meisjes en
nog 4 open wasbakken.

De badruimte van de meisjes in de
boarding was in een zeer slechte staat
en bestond uit niets meer dan een
bouwsel van een golfplaten dak dat op
de scheidingsmuur rustte. Deze bouw-
val is afgebroken en op dezelfde plek
is een nieuwe voorziening met vier
badcabines voor de meisjes gebouwd.

We hebben 11 nieuwe

badcabines gebouwd voor twee boardings

Thiruvallanturai.

4 Douchecabines voor de jongens en 3
douchecabines voor de meisjes. Voor de
kinderen van de boarding bouwden we
hier een nieuw toiletgebouw en wasge-
legenheid gescheiden voor jongens en
meisjes met in totaal 7 douchecabines.

Wat was ook alweer het probleem?

Op de verjaardag van Mahatma Gandhi op
2 oktober in het jaar 2014 kondigde premier
Narendra Modi zijn 'Swachh Bharat' missie
aan: Schoon India, om een einde te maken
aan wildpoepen en wildplassen. De overheid
maakte plannen om 111 miljoen toiletten te
bouwen in rurale gebieden vóór de 150^e ver-
jaardag van Gandhi in 2019.

Ook bij de scholen van de congregatie was
er achterstand. In het verleden werd bij de
verdeling van beperkte investerings- en
onderhoudsmiddelen dikwijls prioriteit
gegeven aan goed onderwijs en veilige kin-

dertehuizen boven verbetering van sanitaire
voorzieningen.

Hoewel de stichting Thomas Bouwprojecten
in de afgelopen 10 jaar al 15 projecten gereaa-
liseerd heeft die een verbetering van sanitair,
was of watervoorzieningen tot doel hadden,
zoals bijvoorbeeld in Vandavasi (2014) en
Perambalur (2017) wilden we de situatie voor
die scholen en kindertehuizen waar ernstige
gebreken aanwezig waren in relatief korte
tijd met prioriteit verbeteren. Samen met de
congregatie zijn de locaties uitgekozen die
hiervoor in aanmerking kwamen.

En we renoveerden op twee locaties:

Ottanthangal.

Renovatie van de toiletvoorziening voor de meisjes in de boarding.

De toiletruimte van de boarding voor de meisjes was in zeer slechte staat. De muren zijn gescheurd en de toiletten verzakt doordat de afvoer bovengronds meteen uit de muur komt. De vloer en toiletpotten dienden gerenoveerd te worden en de deuren inclusief hang- en sluitwerk moesten vervangen worden.

We hebben deze toiletruimte gerenoveerd en meteen de afvoer verbeterd door de afvoerpijp aan te sluiten op een nieuwe septic tank.

In ons S&C programma verbeteren we sanitaire voorzieningen op 9 locaties, voor 1500 leerlingen. Totale investering: € 170.000.

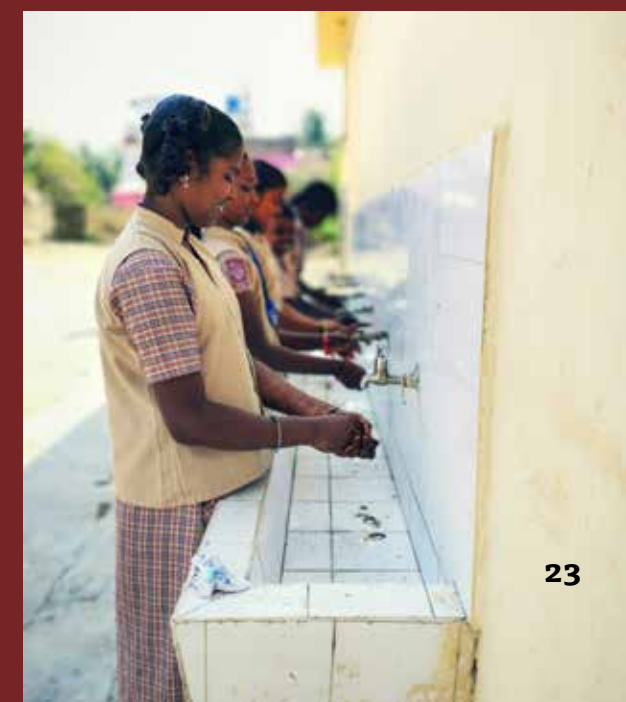

Avadi.

Oplossen water afvoerproblemen en een nieuw dak op het toiletgebouw. Hevige regenval zorgde jaarlijks voor wateroverlast op het laagste deel van het terrein, waar zich de toiletten en wasgelegenheden van de boarding bevinden. Daarnaast vond de afvoer van de wasgelegenheid plaats op het terrein van de burens, die hier niet langer mee akkoord gingen. Deze afvoer moest dus op het eigen terrein worden gerealiseerd, evenals het opvangen en afvoeren van het regenwater. Hiervoor zijn 2 zakputten gebouwd. Het dak van het toiletgebouw was in zeer slechte staat en is vervangen door een nieuw dak.

Wilt u zelf een bijdrage leveren aan ons werk in India?
Wij zijn op zoek naar vrijwilligers die ons kunnen helpen
in het bestuur, met communicatie of in de projecten.
Neem met ons contact op: info@thomasbouwprojecten.nl

Bouwen aan hoop

Van ziekenhuizen en scholen tot kinderdagverblijven, bouwkundig ingenieur Soman Stephen heeft verschillende bouwprojecten geleid voor de Thomas Foundation in India.

Dit is zijn verhaal:

De 60-jarige Soman Stephen komt uit een familie van artsen. “Er is er in elke generatie wel een geweest: van mijn grootvader, vader tot mijn broer,” glimlacht hij.

“Toen ik jong was, was de bouwsector in de golfstaten in volle ontwikkeling en ik wilde daar deel van uitmaken.” En daarom startte hij met civiele techniek, maar koos er uiteindelijk voor om in India te blijven om voor zijn gezin te zorgen.

Stephen was eind twintig toen hij zijn inspiratiebron ontmoette – een Franse priester die was gekomen om de onderdrukten in Zuid-India te helpen. Hij werkte 18 jaar met hem samen aan verschillende bouwprojecten. Tijdens deze periode kwam hij in contact met de Assisi-zusters voor een uitbreiding van hun kloostergebouw in Olagadam bij Chennai.

Onder de indruk van zijn werk, haalden de zusters hem binnen voor hun projecten met de Thomas Bouw Stichting. En daarna was er de afgelopen twee decennia geen weg meer terug voor Stephen. Hij heeft zich ingezet voor verschillende projecten in Zuid-India - van reparatiewerkzaamheden voor scholen in Veperi, het bouwen van hostels in Jolarpettai, klaslokalen in Singuampunari en Walajabad tot het kindertehuis in Acharapakkam.

Hij vertelt dat het altijd erg gemakkelijk is om met de Thomas Bouw Stichting te werken, omdat bouwtekeningen vanaf het allereerste begin met hem worden gedeeld en ook de zusters ter plaatse hun wensen voor de bouw doorgeven. Stephen voegt eraan toe dat het altijd gemakkelijker is als de klant duidelijk is over wat hij wil.

Vooruitdenken

Met een grote spreiding van projecten over de hele staat, vragen we hoe hij de kwaliteit van het werk

kan behouden, elke keer weer. “Ik heb mijn eigen team voor het timmer - en het metselwerk, maar werk verder met de lokale elektriciens en loodgieter. Als de school in bedrijf is, zijn het deze lokale krachten die bij eventuele problemen de werkzaamheden of aanvullingen kunnen uitvoeren.” Zijn werkploeg bestaat uit zowel mannen als vrouwen, waarbij de mannen de zware materialen moeten dragen of beton moeten storten en de vrouwen de minder zware taken uitvoeren. Hij zegt dat tijdens de economische crisis een aantal goed opgeleide mannen en vrouwen, waaronder ingenieurs en masterstudenten, zich in zijn bedrijf als dagloners kwamen aanmelden om te werken.

En toen kwam de echte klap. Dus, wat gebeurde er toen Covid toesloeg?

Het is nu twee jaar geleden dat het leven zoals we dat kennen veranderde. Dit gold ook voor de leefwereld van Stephen. Twee maanden lang lag al hun werk stil en stond het leven stil. Gelukkig had Stephen vooruit gepland en nog voor de lockdown bouwmaterialen ingeslagen. “Toen de overheid de lockdown een beetje versoepelde, hebben we iemand drie maaltijden per dag laten koken en verbleef het hele team op de bouwplaats. Zo kon het werk doorgaan, ongeacht de reisbeperkingen.” Gelukkig voor het team was er een waterbron in de buurt die in al het benodigde water voorzorg. Met hulp van de natuur en een beetje planning, kon het team van Stephen de covid-angst dus overleven.

Onderwijs voor iedereen

Terwijl Stephen werkte aan verschillende projecten van de Thomas Foundation, begon hij te beseffen hoeveel impact deze gebouwen hadden op de levens van diegenen die het betrof. “We zijn dankbaar dat de steun van de Thomasstichting de zusters heeft geholpen om kwalitatief goed onderwijs te geven tegen een geringe prijs (een kwart van de kosten die in andere instellingen in rekening worden gebracht).” In India zijn het meestal de machtigste mensen - waaronder topondernemers en politici die onderwijsinstellingen leiden, enorme hoeveelheden geld in gebouwen en faciliteiten pompen en rijke studenten lokken om bij hen te studeren. Stephen is ervan overtuigd dat het alleen dankzij de

hulp die de Thomas- en andere Nederlandse stichtingen bieden, de zusters in staat zijn om met de beste bouwwerken ondersteuning te bieden die nodig is voor de opleiding van de minder bevoorrechten. Hij voegt eraan toe: “De bouwvoorschriften van de Indiase regering zijn ook behoorlijk streng voor onderwijsinstellingen. Aangezien de meeste instituten van de zusters geen winst maken, is het de constante steun van Thomas Stichting die hen helpt kwaliteitsonderwijs te bieden aan elk kind die dat verdient.

Een geëmotioneerde Stephen herinnert zich hoe het project in Acharapakkam hem veel vreugde gaf, ondanks dat het een van zijn zwaarste opdrachten tot nu toe was. “Ik heb de zusters daar zien zorgen voor gehandicapte kinderen alsof het hun eigen kinderen waren. Stel je voor, een gehandicapt kind dat constant in de gaten moet worden gehouden. Als hij/zij uit een minder bevoorrecht milieu komt, is het voor beide ouders een noodzaak om elke dag te werken. Alleen door de veiligheid en liefde die de zusters bieden, kunnen hun ouders in vrede leven”. Het bijna 1000 m2 grote Mariamma Illam, het huis voor meervoudig beperkte kinderen, is ontworpen in de vorm van een kruis om zoveel mogelijk daglicht binnen te laten en heeft faciliteiten zoals hellingbanen om de kinderen met meervoudig beperkingen te ondersteunen. Stephen houdt het erbij dat het, ondanks dat het een moeilijke opdracht was, tot nu toe een van zijn meest bevredigende projecten is geweest.

Terwijl we afscheid nemen, glimlacht Stephen: “De mensen van de Thomas Bouw Stichting vragen me hoelang deze gebouwen zullen blijven staan en als ik een schatting geef van 60-70 jaar, zijn ze niet tevreden. ‘We willen dat het 100 jaar blijft staan’, dringen ze aan en het is dit streven naar kwaliteit dat me motiveert om mezelf bij elk project te verbeteren”

We zijn er zeker van dat Stephen en zijn team elk van deze gebouwen zo bouwen dat ze de tand des tijds kunnen doorstaan, maar het is de standvastige geest van de vele weldoeners die ze tot leven brengt.

tekst: Catherine Gilon

Deze spreuk vinden we op de website van Amaidhi, een Nederlandse stichting die net als onze stichting hulp biedt aan de allerarmsten in India. Er is regelmatig contact tussen onze stichting en de stichting Amaidhi, vandaar dat we hen in deze THOMAS eens uitgebreid in het zonnetje willen zetten.

tekst: Wilma Martens

foto's: Peter Deurloo. Stichting Amaidhi

Voor dit interview spreken we met twee van de bestuursleden, Peter Deurloo en Dilia Hunsche, en we vragen hen als eerste naar de geschiedenis van de stichting.

Hiervoor gaan we terug naar 1996. Dilia, oorspronkelijk opgeleid als andragoog, wil graag ervaring opdoen met hulpverlening in een derdewereldland. Ze volgt ondertussen de studie HBO Verpleegkunde en zoekt hiervoor een stageplaats.

Ze denkt aan Afrika en schrijft een brief aan een ziekenhuis in Kameroen. Echter... er komt nooit antwoord op deze brief.

Ondertussen heeft Dilia contact gelegd met een Memisa zuster en die komt met het adres van z'r Rexline van het Thomas Hospital in Chennai, India. Z'r Rexline reageert wel op het verzoek en zo wordt het een stage in het Thomas Hospital. Toeval dus maar wel een toeval met hele grote gevolgen.

Voordat ze naar India vertrekt, verzamelen Dilia en haar partner Peter goederen voor het ziekenhuis en zo kan er een volle container met spullen naar India worden verscheept.

Maar ook nadat de container verstuurd is, blijven mensen doneren. Dilia stuurt vanuit India allerlei berichten over de situatie daar en dat levert weer nieuwe donaties op. Na afloop van de stagetijd kwam ook Peter naar India en samen hebben Dilia en Peter nog enkele weken door India gereisd om wat meer van het land te zien.

In het Thomas Hospital ontmoet Dilia ook twee andere Nederlanders, Kees Hoovers en Janine van Rennes, die op reis zijn door Zuid-India. Kees was ziek geworden en kwam in het Thomas Hospital terecht. Kees en Janine zetten zich in voor een opvanghuis voor vrouwen met Aids van de organisatie Zonta, ook in Chennai. Samen richt dit viertal in 1997 de stichting Amaidhi op.

Het St. Thomas Hospital en Zonta waren de eerste twee projecten die gesteund werden. De naam "Amaidhi" betekent vrede of rust. Het is een woord uit het Tamil, de taal van de streek waarin de eerste projecten werden gesteund.

Vrij kort na haar aankomst in India heeft Dilia een ontmoeting met Hans Schiebroek die op

projectreis is voor de stichting Thomasbouwprojecten. Een erg leuke ontmoeting volgens Dilia waarbij Hans veel vertelt over "zijn" stichting en wat die allemaal doet.

In de eerste jaren gaat Peter ieder jaar voor Amaidhi op projectbezoek, meestal samen met Kees. En meestal komen ze Hans tegen en brengen ze samen wat tijd gezellig door. Volgens Peter zijn er heel wat borreltjes samen gedronken op het dak van het klooster. Op deze manier is het contact tussen beide stichtingen ontstaan.

Peter en Dilia zijn nu nog steeds bestuurslid van de stichting die ondertussen in totaal zeven bestuursleden kent.

Anders dan bij Thomasbouwprojecten die met één vaste projectpartner (FSJ) werkt heeft

Omdat alle kleine beetjes helpen

Ieder jaar worden er door Amaidhi 500 tot 600 rugzakken met schoolmaterialen uitgedeeld.

Amaidhi op dit moment vijf vaste projectpartners. Bij het kiezen van een partner gaan Amaidhi niet over één nacht ijs. Er wordt begonnen met een klein project en bij bewezen betrouwbaarheid wordt het aantal projecten of de grootte ervan steeds verder uitgebreid.

Als we over de verschillende projecten beginnen komen de enthousiaste verhalen los, ieder project heeft wel zijn eigen verhaal. Helaas past niet alles in de ruimte die we hebben voor dit interview maar we proberen voor de lezers de belangrijkste punten eruit te halen.

Het St. Thomas Hospital, waar Dilia haar stage liep (maar waar ook Lucy Schiebroek de eerste maanden van haar vrijwilligerswerk in India verbleef), was een van de twee eerste projecten van Amaidhi en het is nog steeds een van de projecten.

Op dit moment wordt door Amaidhi vooral de nadruk gelegd op het duurzaam maken van het ziekenhuis. Zo zijn er zonneboilers voor heet water geplaatst, is een wateropvangfilterinstallatie in aanbouw en zonnepanelen in de planning. En er is een sponsorprogramma voor verpleegkundestudenten van de bijbehorende St. Theresa of Child Jesus school of Nursing. Covid-19 heeft ook in het Hospital voor een noodsituatie gezorgd en daarom is er toch een speciale actie geweest om het ziekenhuis van medische beschermingsmiddelen te voorzien.

En er is ook geld gestuurd om voedselpakketten te kopen en uit te delen voor de allerarmsten zonder inkomen.

Een ander project, ook van de congregatie FSJ, is de Don Bosco school in P.T.Parru. Ook deze school is bij onze donateurs bekend. Recent bouwde STBP hier een nieuw toiletgebouw. Amaidhi heeft het gehele schoolgebouw geres-taureerd en er is een drinkwaterfilterinstallatie gekocht.

Het belangrijkste project is het sponsorprogramma voor meisjes van wie de ouders het onderwijs niet kunnen betalen. Donateurs in Nederland adopteren een meisje en sponsoren haar acht jaar van standard 3-10.

Het derde project is van een andere project-partner. SAVE Trust. (SAVE Trust staat voor Social Action Value Education Trust.) Het is een organisatie (NGO) in Guntur in de deelstaat Andra Pradesh die zich vooral richt op het ondersteunen van landarbeiders en mijnwerkers uit de steengroeven. De organisatie zorgt voor scholing van kinderen en omscholing van volwassenen, vooral vrouwen van mijnwerkers. En ze zijn zeer actief in het bestrijden van kinderarbeid). Het bijzondere van Save Trust is dat ze goede contacten hebben met de overheid vooral met de kinderbescherming. Nu wordt

een centrum gebouwd voor kinderen die eerder kinderarbeid verrichtten met gemeenschapsruimtes waar cursussen voor arme mensen worden gegeven.

Dilia kwam in 2014 in aanraking met deze organisatie en bemiddelt sinds die tijd tussen SAVE Trust en andere Nederlandse fondsen.

Door haar bemiddeling kon de sponsoring van de studie van een aantal gehandicapte kinderen doorgaan en Dilia is het project uit persoonlijke interesse blijven volgen.

Ze kwam er steeds meer achter dat ze het een erg goede organisatie vindt en is enthousiast over hun werkwijze en resultaten. Ze heeft de rest van het bestuur van Amaidhi ook enthousiast gemaakt en sinds 2021 is SAVE Trust een vaste projectpartner geworden.

Het vierde project dat op dit moment loopt, SIP Home, is onder de aandacht gebracht door twee andere bestuursleden van Amaidhi. Corrie en Jan Vincent hebben in Chennai gewoond en zijn daar in contact gekomen met het kindertehuis van het South Indian Positive network: SIP Memorial Home. Dit tehuis vangt kinderen op die lijden aan hiv/aids of kinderen waarvan de ouders lijden aan aids. Sinds 2008 steunt Amaidhi dit tehuis en zijn Corrie en Jan tot het bestuur toegetreden.

De kinderen wonen in een gehuurd huis dat helemaal niet meer voldoet en waarvoor toch een hoge huur betaald moet worden. Nu, in 2021, heeft SIP een nieuw huis voor de kinderen gebouwd. Daarvan heeft Amaidhi, met behulp van hun sponsors de benedenverdieping gefinancierd. SIP heeft zelf geld geworven voor de bouw van de eerste etage en in februari is het hele opvanghuis ongeveer klaar en kunnen de kinderen verhuizen.

De laatste maar zeker niet het minste van de projectpartners is Karunalaya, een organisatie die zich vooral inzet voor straatkinderen. Amaidhi steunt op dit moment twee projecten van deze organisatie. Het rugzakkenproject en de bouw van een minisupermarkt als stageplek

voor zwerfjongeren.

Samen met de politie vangen stafleden van Karunalaya de straatkinderen op om te voorkomen dat ze in verkeerde handen vallen zoals bijvoorbeeld van pooiers. In een opvangtehuis moeten de kinderen weer wennen aan regelmaat en een vast dagritme. Ze leren er weer om verantwoordelijkheid te dragen, om les te krijgen en om huiswerk te maken. Na enige tijd van resocialisatie kunnen ze dan naar school. De overheid biedt gratis onderwijs aan voor kinderen tot 11 jaar maar van ouders wordt verwacht dat ze een schooltas vullen met schriften, pennen en potloden en nog andere schoolmaterialen. Zwerfkinderen maar ook kinderen van zeer arme families hebben het geld niet voor deze materialen met als gevolg dat de kinderen niet naar school kunnen.

Ieder jaar opnieuw worden er door Amaidhi 500 tot 600 rugzakken met schoolmaterialen verzorgd en uitgedeeld.

De impact van deze schooltassen is enorm. Het zorgt ervoor dat deze kinderen naar school gaan en voorkomt dat de kinderen drop out worden en kinderarbeid gaan verrichten.

Amaidhi heeft bij dit project steun van Wilde Ganzen die iedere ingezamelde euro vermeerderd met 50 eurocent.

Het tweede project van Karunalaya dat gesteund wordt door Amaidhi is het opzetten van een minisupermarkt. In deze winkel gaan ex-stratinkinderen stage lopen zodat ze daar het beroep van winkelbediende leren. Er is ook een bezorgdienst waarbij de kinderen boodschappen bezorgen bij de lokale bevolking.

De impact van dit project is ook heel groot. Niet alleen als werkervaring voor de kinderen maar vooral ook als bewustwording van de lokale bevolking dat ook straatkinderen in staat zijn om te werken. Los van deze vijf vaste projecten worden er acties gevoerd bij rampen.

De variatie van de projecten is in de loop van de jaren min of meer vanzelf ontstaan. Begonnen met twee projecten kwamen bestuursleden op hun reizen in aanraking met mensen die zich bezig hielden met activiteiten waarvan de bestuursleden dachten dat het wel een nuttige zaak was. Zo zijn ze een keer met Father Gerard langs allerlei projecten in Chennai gegaan en kwamen op die manier in aanraking met de organisatie Karunalaya. Het eerste project voor Karunalaya was een voetbal kopen omdat de kinderen alleen een lekke voetbal hadden. We praten nog wat verder met Peter en Dilia over "hun" stichting en hun werkwijze. Stichting Amaidhi heeft bij de oprichting bepaald dat al het geld dat binnenkomt ook allemaal naar projecten wordt gestuurd. Alle overhead kosten worden door de bestuursleden betaald of gratis door derden aangeboden. 100% gaat naar de projecten. Amaidhi gaat in principe altijd uit van hulpvragen van hun partners. Dan kijkt het bestuur of het project binnen de doelstelling valt, of het impact heeft voor een grotere groep mensen, hoeveel geld er beschikbaar is en of er fondsen moeten worden aangeschreven. Steekwoorden nu zijn duurzaamheid, emancipatie, hulp aan achtergestelde groepen (vrouwen, kind arbeiders, straatkinderen, gehandi-

capten) en educatie. Educatie is een van de belangrijkste pijlers om iets aan ontwikkeling te doen. Gezien de ontwikkelingen in India wordt het niet gemakkelijk om als stichting daar werkzaam te zijn. Er is duidelijk discriminatie door de overheid van minderheidsgroepen zoals de Christenen of groepen die zich bezighouden met mensenrechten zoals SAVE Trust en Karunalaya. De partners in India zullen steeds meer lokaal in eigen land fondsen moeten gaan werven en dat is voor deze organisaties een andere manier van denken en werken. Natuurlijk vragen we ook aan Peter en Dilia wat ze van onze stichting vinden. Ze hebben veel lof voor het werk van de stichting Thomasbouwprojecten en zijn heel blij met de goede samenwerking onderling. Ze vinden het geweldig dat ze altijd een beroep kunnen doen op de projectleiders van onze stichting als ze met bouwkundige vragen of problemen zitten of als Amaidhi graag heeft dat er iemand ter plekke gaat kijken naar het een of andere project.

Tot slot de vraag: Wat is jullie drijfveer? Peter verwoordt het kort: Als je één mens helpt, waardoor die uit de shit komt heb je al veel gedaan. India is eigenlijk een schatrijk land maar het is gigantisch slecht verdeeld daar. En Dilia wat langer: Ik heb iedere dag contact met de zusters van de congregatie in India en als je dan hoort en ziet wat die allemaal doen voor de kinderen en ook voor de armen die geen voedsel of kleding hebben en die dag nog geen maaltijd hebben gehad, dan voel ik mezelf bevoorrecht om hier vanuit het rijke Nederland een bijdrage aan te kunnen leveren. De cultuurschok komt niet als je van Nederland naar India reist maar als je weer terugkomt in Nederland en ziet waar mensen zich druk over maken. Wij zijn in dit land zo verdeeld, we verketteren elkaar en doen moeilijk over dingen die eigenlijk gewoon een luxeprobleem zijn.

Meer informatie vindt u op www.amaidhi.nl

Sterre Maessen

Opleiding, India ervaring, maar vooral motivatie

Op een wel erg bijzondere locatie sprak ik af met Sterre. De wat in leeftijd gevorderden onder ons hebben aan enkele woorden genoeg om die te bepalen: de "Drie van Breda". Jawel, in de oude koepelgevangenis, een markant gebouw aan de rand van het centrum van Breda die tot 2016 als penitentiare inrichting dienst deed, maar inmiddels enkele kleinere ondernemingen huisvesting biedt. Zo ook aan de huidige werkgever van Sterre, ArchitectDirect, waar Sterre de functie van Archiefmodelleur uitoefent, dat wil zeggen dat ze bouwkundige projecten aan bestaande woningen uit-tekent en de diverse formaliteiten zoals bouwvergunningaanvragen, voorbereidt.

Interview Sterre Maessen

tekst: Snam Vromans | foto's: privé bezit Sterre Maessen

Eerst even terug in de tijd. Sterre is nu 22 jaren oud en woont in Delft, maar aan haar tongval is eenvoudig af te leiden dat ze uit Limburg komt. En inderdaad, ze is geboren in Venlo, maar heeft haar jeugd doorgebracht in Helden, zo ongeveer tussen Venlo en Roermond gelegen. Aldaar heeft ze de basis- en middelbare school doorlopen en is toen vertrokken naar Breda, waar ze de studie communicatie en multimediasign aanving, maar deze voortijdig afbrak. Het bleek niet echt haar grote interesse te kunnen opwekken. Daarna is ze in Den Bosch aan de Avans Hogeschool de studie HBO Bouwkunde gaan doen en in die mooie plaats op kamers gaan wonen.

Stage in het buitenland

Tijdens haar studie kreeg ze bijzondere aandacht voor restauratie- en herbestemmingsprojecten. In het derde studiejaar is Sterre, 20 jaar oud, naar India gegaan om aldaar aan haar stageverplichting te voldoen. Ze wilde graag in het buitenland bij een architect, die in de restauraties werkzaam was, stage lopen. Daartoe verbleef ze zes maanden in India, in Chennai Tamil Nadu, en heeft ze meegewerkt aan het Muziris Heritage Project. Muziris is een verdwenen havenstad waar onder andere de VOC handelde. Maar hoe komt Sterre dan in India terecht? "Google", zegt ze, "ik ben over de hele wereld gaan zoeken want ik wilde per sé iets met herbestemmingsprojecten doen". Ze heeft ook over de hele wereld meldingen voor een stageverzoek uitgedaan. "Negen van de tien keer krijg je geen reactie en die man in India zei, kom maar". Dat heb ik toen maar gedaan. Sterre kwam terecht bij een klein architectenbureau van Dr. Benny Kuriakose, met name bemenst met leeftijdgenoten, in een stad met vier maal het aantal inwoners van Limburg. "Ik kwam in een heel warm bad", weet ze zich nog goed te herinneren. Ze werd hartelijk ontvangen door haar Indiase collega's en alle anderen

in de omgeving. Sterre was de eerste buitenlandse stagiaire van het bureau en haar baas pronkte behoorlijk met haar bij zijn relaties. Haar vaste huisvesting vond ze toen een collega de huur van haar appartement niet meer kon betalen. Sterre trok bij haar in en samen deelden zij de kosten.

De stagewerkzaamheden van Sterre bestonden met name uit tekenwerkzaamheden voor zeer diverse doeleinden en cliënten. Ze tekende voor rijke particulieren nieuwe villa's en zwembaden, maar ook voor de overheid musea en andere openbare gebouwen, naast natuurlijk de genoemde, ook veelal door het architectenbureau opgezette en door de overheid gesponsorde, herontwikkelingsprojecten.

Reizen

Na haar zes maanden durende stageperiode is Sterre gaan reizen. Vanuit Zuidoost-India, via het Westen naar het Noorden van India, een maand lang, alvorens de terugkeer naar Nederland weer aan de orde kwam. Aldaar heeft ze haar studie weer vervolgd en haar bachelor behaald. Inmiddels woont ze sinds enkele maanden met vier leeftijdgenoten in een studentenhuus in Delft om aldaar volgend schooljaar haar master bouwkunde te gaan aanvangen. Tot die tijd werkt ze fulltime voor ArchitectDirect.

Maar hoe komt Sterre nu bij Stichting Thomas Bouwprojecten terecht?

Thuis gekomen in februari 2020 van haar goed verlopen stage in India, had Sterre de behoefte die bijzondere tijd door te trekken in Nederland. Ze was in Chennai toch wel erg geraakt door de leefomstandigheden van de mensen aldaar; de scherpe tegenstellingen tussen rijk en arm, de vaak belabberde sociale omstandigheden en armoede, het grote verschil in leven daar en hier, het verschil in kansen en mogelijkheden, en de vooral in Westerse ogen schrijnende achterstelling van meisjes. Ze zocht

een manier om hier in het Nederlandse daar een positieve bijdrage aan te leveren. Daarnaast had ze het wat minder druk op school met haar colleges en verder afstuderen; de Covid-epidemie was net uitgebroken. Op zoek naar iets erbij omdat ze dus wat tijd over had, kwam ze toevallig de website van Stichting Thomas Bouwprojecten tegen op een van haar zoektochten op het internet. Hoe ze daar terecht kwam? Dat weet ze niet meer. Maar het intrigeerde haar dat de stichting ook actief was in Chennai, waar zij haar stagetijd had doorgebracht. Op de website zag ze de advertentie staan voor een projectleider. Daar reageerde Sterre meteen op: "Ik weet niet of ik projectleider kan worden, want ik ben helemaal niet afgestudeerd. Ik heb helemaal geen ervaring of niks, maar ik ben wel daar geweest en ik heb gezien hoe het is en ik vind het wat jullie doen wel interessant; kan ik iets voor jullie doen". Secretaris van de stichting Wilma reageerde kort en duidelijk: "als je wilt, willen we je wel inwerken". En hoe ging dat inwerken dan wel?

Sterre herinnert zich de eerste bestuursvergadering, waar de leden van het projectteam bij aanwezig zijn, nog goed. "Waar gaat dit over?", dacht ze bij zichzelf. Nu achteraf, vindt ze nog steeds dat het toen voor haar nauwelijks te volgen was. Maar gelukkig waren er Jos en de praktische werkzaamheden. De Safe & Cleanprojecten waren reeds lopende en Sterre kon daar rustig in instromen. Ze hielp mee met het uittekenen van projectvoorbeelden, ook samen met onze tekenaar Pieter Keeris, toevallig ook

nog een docent van haar op Avans Hogeschool. De door haar geproduceerde tekeningen legde ze aan Jos voor: "Stort zo niet de hele boel in?". Maar gaandeweg breidde haar werk en zelfvertrouwen zich uit en inmiddels heeft ze menig Safe & Cleanproject op haar naam staan. Nu is het wat rustiger voor haar. De Safe & Cleanprojecten zijn immers wat de voorbereiding betreft nagenoeg afgerond en de nieuwe Maintain & Renovateprojecten brengen niet zo veel tekenwerk met zich mee. Sterre draait nu één jaar mee en haar instelling "Ik weet niet zo goed wat te verwachten, maar ik leer er veel van en vind het leuk om te doen" is bewaarheid gebleken: ze leert er nog steeds van en vindt het nog steeds leuk. Goesting om naar India te gaan is sterk aanwezig: graag zou ze daar, als de omstandigheden het weer toestaan, onze projecten gaan bezoeken. "Ik heb meer gebouwen in India staan dan in Nederland", weet ze lachend te melden.

Bemoeit Sterre zich ook met zaken buiten de projecten om, bijvoorbeeld met strategie?

"Daar houd ik me bewust eigenlijk een beetje buiten". Ze vindt daar weinig beeld van te hebben en verricht liever praktisch uitvoerend werk. Lekker tekenen. Iets van toegevoegde waarde doen. "Zo lang doorgaan met Stichting Thomas Bouwprojecten als ik het gecombineerd krijg met studie en werk." Ze zal naast haar masteropleiding toch altijd wat aanvullend werk verrichten. Voor Stichting Thomas Bouwprojecten dus.

George Henkens

‘Het eindresultaat telt’

tekst: Leo Verhagen

Donateurs vormen een stabiel fundament onder ons werk, maar wie zijn het, wat drijft ze en wat vinden ze van het doel dat ze steunen? We spraken met één van hen.

George Henkens is al ruim 10 jaar donateur van de Stichting Thomas Bouwprojecten, door hem tijdens het gesprek stevast “Thomas Bouw” genoemd. In een interview in het blad “Cement” vertelt hij dat hij al vanaf de HBS wist dat hij iets ging doen met gebouwen. Hij wordt constructeur en later raadgevend ingenieur, eerst bij de Rijks Gebouwendienst en daarna bij Bureau Aronsohn. In het rijtje gebouwen die hij noemt en waaraan hij gewerkt heeft vallen de namen Unilever en Erasmus MC direct op. Nu is hij 67 en sinds twee jaar gepensioneerd. Hij woont met zijn vrouw in Nieuwerkerk a/d IJssel en de drie kinderen wonen inmiddels op verschillende plaatsen in Nederland en daarbuiten.

Hoe ben je met Thomas Bouw in aanraking gekomen?

Al in 2009 werd tijdens een pensioendiner gevraagd een donatie te doen voor Thomas Bouw. Hij kende het bureau van Cor Schiebroek en werd geraakt door het verhaal over Cor’s dochter Lucia. Hij leest over de stichting en ziet overeenkomsten met zijn eigen werk: “Bouwen, je kunt zien wat er neergezet wordt, zo concreet is het”. Als jong katholiek wilde George ook wel missionaris worden, maar dan niet speciaal in de betekenis van priester maar

die van ontwikkelingswerker. Dat is er niet van gekomen maar hij wilde wel concrete bijdragen leveren, in de vorm van de eerste gift in 2012. Het werd hem duidelijk dat de stichting ervoor zorgt, dat het geld terecht komt bij degenen waar het terecht moet komen. Ook de zusters zorgen daarvoor. Anne Reijenga was zijn eerste contact binnen de stichting. In de mailcontacten, want zij hebben elkaar nooit persoonlijk ontmoet, kwam de aanpak duidelijk naar voren: deze stichting definieert een duidelijk project, maakt evenzeer duidelijk hoeveel geld er nodig is en realiseert het. Anne maakte altijd een eigen verslag voor George, meestal na zijn projectreis naar India. Daarin kwamen ook kleinere voorbeelden naar boven van situaties die opgelost moesten worden. Hiervoor doneerde hij dan een bedrag. Zo tekende zijn bureau ooit een afdekking voor een waterput, omdat er gevaar was dat kinderen erin zouden vallen. George financierde dit en Anne kon, met foto’s en een verhaal, het resultaat laten zien. Dat is heel directe en positieve terugkoppeling en geeft het gevoel dat het project dicht bij je staat. Hierdoor groeide het vertrouwen “dat het met deze projecten altijd wel goed zou komen en dat er geen geld aan de strijkstok blijft hangen, zo eenvoudig is het eigenlijk wel”. George vult aan door te vergelijken met een project waar hij zelf mee bezig is, de oprichting van een van de drie hospices in zijn stad: je moet heel duidelijk maken wat je gaat doen en naar hoeveel geld je nog op zoek bent. Dat

maakt het concreet en donateurs zien hoeveel hun bijdrage daaraan oplevert. Na afloop wordt er verantwoording afgelegd over de werkelijke kosten.

Hoe kijk je tegen ons werk aan?

De zusters werken op een breed terrein, naast onderwijs ook kindertehuizen en ziekenzorg. Wat is jouw visie hierop? George antwoordt dat hem de focus die Thomas Bouw kiest, duidelijk is en hem aanspreekt: “onderwijs en meisjes”. Je moet niet alles willen doen, maar een verzoek om bijvoorbeeld meisjes die verder willen studeren, te ondersteunen hoort er wat hem betreft zeker bij. Toen hij ter gelegenheid van een diner voor zijn 60e verjaardag aandacht vroeg voor de stichting, had hij, naar eigen zeggen, maar drie zinnen nodig om duidelijk te maken wat we doen. Als je daarin vertelt dat de pauze op een school te kort is om de rij voor het toilet weg te werken omdat er te weinig of niet functionerend sanitair is, dan is het duidelijk dat er iets moet gebeuren. En men wilde dan ook graag hieraan wat geven. De opbrengst was aantrekkelijk, misschien wel meer dan dat ze voor een cadeautje uitgegeven zouden hebben. George adviseert ons die focus te blijven houden, er is immers altijd genoeg te doen en je bent nooit klaar. Als je dan ook nog zo direct en persoonlijk met je donateurs communiceert wordt dat altijd gewaardeerd. Zo’n persoonlijke relatie heeft hij met geen ander goed doel. Een ander aspect dat hem aanspreekt is de kennisoverdracht naar de zusters toe, door de projectleiders en de begeleiding van een bouwzuster die daar ook een opleiding voor krijgt.

India en de zusters

In India ben je nooit klaar, het land ontwikkelt zich snel, maar het verschil tussen rijk en arm is schrijnend. Giften zijn een druppel op de gloeiende plaat. George: reflecteer erop dat wij in Nederland wonen, veilig, er is veel werkgelegenheid. Je moet je welvaart niet geheel voor jezelf houden maar delen. Als ik iets nuttigs

met mijn geld doe, als ik er maar 1 kindje mee red, dan wil ik dat doen en is ook genoeg voor mij. Ook tijd heb ik, die kan ik ook ten dienste van anderen stellen. De druppel wordt mijn druppel op deze manier.

Past onze activiteit in de huidige ontwikkelingen van India: George: het land is heel groot maar er ontbreekt nog veel, bijvoorbeeld op het gebied van sanitair. India mag dan wel op sommige gebieden even ver zijn als wij, maar op veel gebieden niet. Ik vraag me af of de overheid dat voldoende ziet, er zijn nog zo veel mensen die op straat leven. Wij moeten daar een bijdrage aan leveren om te voorkomen dat grote groepen mensen achter blijven. De positie van minderheden vraagt onze aandacht, als we die kunnen helpen verder te komen. Je moet de zwakken sterker maken. De zusters vinden die arme mensen voor ons. Deze rol van de zusters is cruciaal, daar heb ik geen twijfel over. Vergelijkbaar met het Nederland van nog niet zo lang geleden zie je dat congregaties in India al heel veel opgetuigd hebben, een infrastructuur van scholen en ziekenhuizen. Bij ons is daar, ondanks de secularisatie, nog heel veel van over. Hopelijk gaat dat in India ook zo. Voor Thomas Bouw vormen de zusters een sterke pied á terre in het land.

Tips

Tips voor de komende 10 jaar: gebruik je kracht van nu. Blijf je concentreren op jonge kinderen en onderwijs. Ik vraag me af hoe bekend Thomas Bouw in Nederland is? Als je breder bekend bent, kun je ook meer ophalen en bereiken. Maak Thomas Bouw meer bekend bij de wereld van architecten en aannemers, en tip ze bijvoorbeeld op de mogelijkheid die pensioenrecepties bieden. Kijk eens op de kaart van Nederland en oordeel of de geografische spreiding van donateurs voldoende is. Een artikel in bijvoorbeeld het vakblad Cobouw zou de naamsbekendheid vergroten. Maar vooral, blij trouw aan je focus en kracht: “het eindresultaat telt”.

Doneer met belastingvoordeel

Wist u dat, als u ons 5 jaar lang een vast bedrag per jaar schenkt, u dat bedrag als Periodieke Gift volledig kunt aftrekken bij uw aangifte van de inkomstenbelasting ongeacht de hoogte van het bedrag?

Dit in tegenstelling tot de aftrek van eenmalige giften, waarbij u te maken heeft met drempel- en plafondbedragen.

Een rekenvoorbeeld van een Periodieke Gift bij een belastingtarief van 37.07 % laat zien hoe het werkt:

- U geeft 795 euro per jaar
- Teruggave belastingdienst 295 euro
- U betaalt netto 500 euro per jaar

Een belastingpercentage van 37.07 % is het laagst mogelijke tarief, afhankelijk van uw inkomen kan dit percentage over 2022 ook 40% zijn. Let op: een Periodieke Gift moet altijd worden vastgelegd in een onderhandse overeenkomst.

Wilt u ook profiteren van dit fiscaal voordeel? Download de Overeenkomst Periodieke Gift op de site van de belastingdienst.

Of ga naar onze website:

www.thomasbouwprojecten.nl.

U vindt daar de link naar de overeenkomst in het onderste blok op de homepage of als u op de - DONEER NU - knop klikt.

Print de Overeenkomst uit, vul hem in en stuur hem naar ons secretariaat. Ook dit adres vindt u op de website.

